

givet, at det navnlig er i de Egne, hvor Skovculturen drives i stort Omfang, og hvor der findes store samlede Skovstrækninger. Det vil f. Ex. ikke være meget længe, før der til den ærede Minister vil komme en saadan Sag fra Sorø Amt. Der forlanger en Godsæter nu inddraget til Skov 260 Tdr. Land Bønderjord — det er ikke Noget, der tilhører en enkelt Gaard, nei, han vil have det taget fra en heel By, der benytter det som Overdrev; han vil ikke udfiske det til Jordbrug, men han vil indtage det til Fredskov, og deraf vil den ærede Minister ogsaa see, at det Expedient, at udfiske Lovens Anvendelighed, indtil de nuværende Contracter udløbe, i mange Tilfælde ikke vil passe — der forlanges som sagt 260 Td. Land indtagne til Fredskov under en Hovedgaard, som allerede har 1600 Td. Land Fredskov, og til hvis Fredskov der i Løbet af de sidste 6 Aar er indtaget Jord fra den samme By og fra andre Byer — jeg vil udtale det reent, for at Enhver kan møde mig, jeg mener Castrup Hovedgaard, som tilhører Carl Neergaards Bo. Naar man nu vil gennemgaae den Tabel, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (David) har ladet omdøle her i Salen, saa ville idetmindste de Medlemmer, som ere bekendte med de sjællandske Godsdistricter, finde det forunderligste Forhold imellem Skovarealet og Agerarealet; de ville finde, at netop i de Egne, hvor der findes et Misforhold mellem Skovs og Agerarealet, der skeer Skovinddragelsen eller Skovudvidelsen, der er det netop, at man inddrager Agerjord fra Bøndergaarde til Fredskov. Jeg vil f. Ex. henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa et andet Sogn i Sorø Amt, og det er Kindertofte Sogn; derunder findes der efter den Tabel, som jeg har omtalt, 2,074 Td. Land Agerjord, men der findes 1,260 Td. Land Skov, og det er netop et af de Districter, hvor der i den senere Tid har fundet stadige Skovinddragelser Sted. De paagældende Fæstere have stadig protesteret derimod for Landvæsencommissionen og for Indenrigsministeriet, men det har ikke hjulpet, da disse Autoriteter bestandig have skjønnet, at Bøndergaardsjorden var tilstrækkelig til Gaardmandsfamiliens Underhold. Motiverne dertil savner man, de ere ikke støt-

tede paa Præmisses, og man vil sendnu ikke — derom er jeg overbevist — af den ærede Indenrigsminister kunne faae at vide, om han og hans Landvæsencommissioner, naar de tage Bønderjord fra Bøndergaarden til Skov, saa ere af den Mening, der udtales i Frdn. af 3 Decbr. 1819, at der skal 20 Tønder Land Jord af Taxten 24 til at danne en Bøndergaard. Det siges udtrykkeligt der, at naar der finder Udskiftning Sted, skal der blive saamegen Jord tilbage for at danne en Hovedparcel af en Bøndergaard, men jeg er aldeles overbevist om, at den Regel ikke følges, hvor der er Tale om Fæstegaarde, og jeg er aldeles overbevist om, at den ærede Minister ikke vil kunne opgive, om der overhovedet har dannet sig nogen Regel for, hvormegen Jord til Taxten 24 der behøves, for at der kan blive saameget tilbage, at en Gaardmandsfamilie kan ernære sig deraf; men saalænge det ikke er Tilfældet, paastaar jeg, at Frd. af 1787 i sin Anvendelse giver Anledning til stor Vilkaarlighed, og det er derfor, jeg troer, at det vilde være meget godt, om den ærede Minister vilde understøtte Forslagsstillerne i at faae den afveien.

Indenrigsministeren: Uagtet navnlig den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, vaukseligt — jeg anseer det endog for umuligt — kunde have misforstaaet mit Foredrag, skøndt han med Hensyn dertil brugte saa ubestemte Udtryk, at det ikke var klart for Andre, hvoreledes han forstod det, skal jeg dog for at forebygge enhver Misforstaaelse her i Thinget blot med et Par Ord nærmere oplyse, hvad jeg før anførte angaaende den Betydning, der kan tilkomme Contracter, der ere indgaaede i Genhold til den gjældende Lovgivning. Det er nemlig meget unødtigt — det kan kun saaledes falde i Talens Løb, jeg veed ikke, om jeg selv har brugt det Udtryk, jeg troer det forøvrigt ikke — naar den ærede sidste Taler yttrede sig, som om jeg havde advaret i denne Sag mod Indgreb i Contractsfriheden. Der, hvor et Forhold eengang er overladt til den aldeles frie Contract, vil der meget sjældent og ikkun undtagelsesvis blive Spørgsmaal om senere Love, som i den Forstand gribe ind i Contractsfriheden; men Van-